

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 3/březen 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení knihy (<i>Rick Joyner – Poslední bitva</i>)
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	16.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

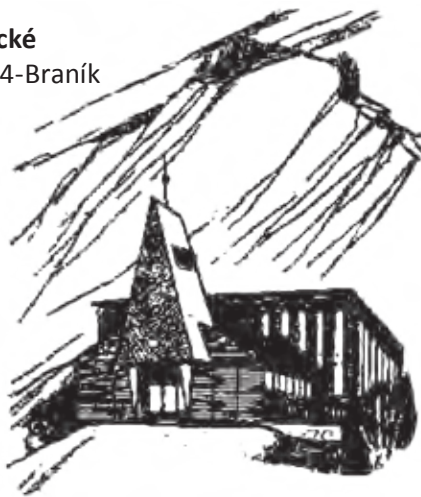
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 744. schůze staršovstva konané v pondělí 10. března 2014

Přítomni: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Chadima, Mazný, Novotný, Slabý, Stralczyńska, Žilková

Omluveni: Plhák, Zvánovcová, Hoznauer

Biblický úvod: J. F. Chadima – o tom, že Boží moc se projevuje skrze naši bez-moc, píseň 550, modlitba.

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v dubnu, tedy 14. dubna 2014, biblický úvod bude mít I. Plhák.

Bohoslužby a další akce

- 23. 3. Luděk Rejchrt
- 30. 3. sborové shromáždění
- 27. 7. Pavel Rejchrt
- 25. 5. Petr Pazdera Payne

Finance

Příspěvek do fondu sociální a charitativní pomoci odešleme 12.000 Kč.

Staršovstvo se věnovalo přípravě sborového shromáždění

Projednalo podrobnou zprávu o činnosti staršovstva a zprávu o činnosti sboru, jak je předložil kurátor sboru A. Drápal. Dále projednalo zprávu o hospodaření s komentářem, jak ji předložil P. Novotný. Dále staršovstvo diskutovalo o formě, jak materiály prezentovat – co promítat při sborovém shromáždění a o programu výročního shromáždění.

Přístavba

Z MČ P4 přišel dopis, jaké materiály pro žádost o územní rozhodnutí máme ještě doplnit. Sháníme je, abychom je včas předložili.

- Staršovstvo se věnovalo přípravě Noci kostelů, která proběhne v pátek 23. 5. 2014. Připravíme 3 desetiminutové vstupy – *Kdo jsme* (20.00), *Co děláme* (21.00), *Čemu věříme* (22.00). Dále připravíme skládací letáčky o našem kostele a sboru a budeme připraveni vést rozhovory s návštěvníky. Dále připravujeme hudební vstupy v 20.30 a 21.30.

- O členství ve sboru požádali Milan Kačányi a Hana Orliková – staršovstvo souhlasí s přijetím. Přestupují z jiných církví, zveme je na staršovstvo, abychom se vzájemně představili.

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

podrobnou zprávu o činnosti staršovstva najdete na straně 16

JARO PŘICHÁZÍ

Přichází nejen astronomické jaro, ale i Jaro Křivohlavý a nabízí nám několik odstavečků ze své sbírky citátů:

CO JE LÁSKA

„Dialog byl stvořen jen mezi Já a Ty. Ale podle řečové teorie má řeč tři dimenze. Zaprvé je výrazem Já. Zadruhé je apelem na Ty. A zatřetí je zobrazováním věčného obsahu, skutečnosti. Jinými slovy, pokud pouze dialogizují, jako se to děje např. při tzv. encounterových skupinách setkání, není to pravý dialog, ale monolog ve dvou. Pravý dialog se rozvíjí ve chvíli, kdy se ke druhému obracím celou svou bytostí, vyjadřuji sama sebe a hovořím s ním o něčem. A s láskou to má mnoho společného. Tak, jak to řekl kdysi Saint Exupéry:

„Láska neznamená navzájem si hledět do očí, ale společně se dívat jedním směrem.“ Tím se trojúhelník pomalu uzavírá. Směry pohledů začínají jít souběžně, tzn. jdou do věčnosti a jako rovnoběžky se v nekonečnu protnou. Jinými slovy se dá říci, že ti, kdo se milují na sebe nejen nezárají, ale společně hledí do nekonečna, společně se modlí. Láska je společná modlitba, modlitby ve dvou.“

Viktor E. Frankl v rozhovoru s Pinchase Lapidem

„Člověk se nemá spokojit jen sám se sebou a se svým světem tak, jak je. Smí, může a má obojí zdokonalovat. K tomu ale potřebuje respektovat biblické pravdy, které jdou daleko hlouběji nežli se na prvý pohled zdá: „Není dobré, aby byl člověk sám“ (Gn 2, 18). K tomu, aby se dostali do celé hloubky této výpovědi, používali mistři kabaly otázku: „Proč Bůh stvořil svět?“ Odpověď zní: „Z lásky, protože ani Bůh nechtěl být sám. Proto je také láska božského původu a milovat znamená napodobovat Boha - a to je nejvyšší cíl židovské etiky.“

Pinchas Lapide v rozhovoru s Vikotrem E. Franklem

PRAMEN VODY ŽIVÉ

Z kázání J. F. Pechara na ekumenickém setkání SDM (viz článek na straně 13), jehož tématem bylo „prameny v poušti“.

Jan 4,5–42

Milí bratři a sestry

zahájili jsme první postní týden. Pomalu se blížíme k Velikonocům a dnešní čtení nás chce opět přivést o něco blíže k porozumění Ježíši a jeho úkolu, který o Velikonocích naplní. Stejně jako učedníci, tak ani žena u Jákobovy studně nejprve nechápe Ježíšův úkol v jeho plném rozsahu, ale když se setkává s Boží mocí, která v Kristu přichází, tak nejen že porozumí, ale dokonce dokáže ke Kristu přivádět druhé. Ti, kdo tuto moc do svých životů přijímají, jsou proměněni. Učedníci po Velikonocích zvěstují Ježíše všemu lidu – a Samařanka u Jákobovy studnice si také nenechává pro sebe, že se setkala s Mesiášem.

První důležitou věc slyšíme už z toho, že ta žena je Samařanka. Z pohledu pravověrného žida tedy sektářka v tom nejvlastnějším smyslu tohoto slova. Sektáři „vysekávají“ z nějakého existujícího náboženství jen to, co sami považují za dobré. A tak Samařané osekali Bibli a odmítli jiné biblické knihy, než jen pět knih Mojžíšových. ... Přes všechny rozdíly mají ale k židům velmi blízko. ... Židé mají v něčem přednost, ale to neznamená, že ne-židé jsou zásadně vyloučeni. Až se naplní čas, přijde i jejich chvíle. A tak poslední Ježíšova pozemská slova zní: „... budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8) a o pár kapitol dále už slyšíme o Filipovi, který zvěstoval Krista v Samaří (Sk 8,5).

To ale přijde až po Velikonocích. Ve chvíli, kdy Ježíš sedí u Jákobovy studnice, jsou vztahy mezi židy a Samařany velmi napjaté. Ježíš ... říká ženě, aby mu dala napít, protože je sice u studně, ale nemá, čím by si z ní nabral. Překvapení té ženy je nelícené. ... Již to, že jakožto muž oslovil docela cizí ženu, je z hlediska společenských zvyklostí na pováženou, ... ale to, že oslovil Samařanku a navíc po ní chce napít, no to už je naprosto šokující. Ale najednou se ukazuje, že spíše než o napití jde Ježíšovi o rozhovor.

Hlavním tématem tohoto rozhovoru je sice voda, ale ne jen tak ledasjaká voda – je to živá voda. Zatím to Samařanka stále ještě může chápat jako nějaké alegorické označení pramenité vody. Proto srovnává Ježíše s Jákobem, který tuto studnu vykopal. Objevit pramen skrytý mnoho metrů pod zemí a na správném místě vykopat studnu, to je umění ceněné ve všech oblastech, ale v místech tak vyprahlých, jako je Blízký východ, je to umění k nezaplá-

cení. A Samařanka přemýšlí: umí snad tento neznámý cizinec ještě něco víc? Vědro nemá, takže nabrat ze studně nemůže. Živá voda – má snad na mysli něco, jako udělal Mojžíš, když udeřil holí do skály a vyvedl proud vody? Ten cizinec mluví cosi o proudu živé vody a tak má snad na mysli právě něco takového, nějakou proudící vodu, na rozdíl od běžné stojaté vody ve studni. Kdyby něco takového uměl, tak by byl dozajista víc, než praotec Jákob, který tuto studnu vykopal.

Ježíš to trochu upřesňuje, jak je to s tou vodou, kterou dává on. *„Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“* Tohle ženu zaujalo. Té druhé půlce o životě věčném zjevně neporozuměla a tak ji prostě ve svém uvažování vynechala. Ale ta první část, ve které Ježíš srovnává vodu ze studně a vodu, kterou má on, ta jí ale připadá docela srozumitelná. Jde o nějakou kouzelnou vodu. Je jasné, že i když se člověk napije sebevíc, časem opět dostane žízeň. Jestli tenhle cizinec má nějakou zázračnou vodu, po které už nikdy žízeň není, pak by to rozhodně stálo za pokus. ... *Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ ... Ježíš ji vyzývá, aby přivedla svého muže. „Nemám muže!“* říká žena, protože je to nejjednodušší řešení, jak se tohoto požadavku zbavit. V tuto chvíli se ale projeví Ježíšova zázračná moc. Ježíš je prorok. Je „vidoucí“, tedy je to člověk, který vidí do situace. Vidí, jak to doopravdy je – s ním, s tou ženou, s námi, s tímto světem. *„To jsi řekla pravdu, že nemáš muže. Už jsi jich vystřídala pět a tak tenhle šestý není tvůj muž ani náhodou.“*

Ajta! Pán je prorok! Nu, toto téma asi té ženě není moc příjemné, a tak z něj rychle utíká pryč. Jenže o čem se bavit s prorokem? Představte si, že se máte bavit s někým, kdo je schopen číst vám myšlenky. O čem se bavit?! Když si to tak představím, tak bych až řekl, že to setkání s Ježíšem v té chvíli pro onu Samařanku přestává být zas tak příjemné, jak by jeden čekal, když slyší, že se někdo setkal s Ježíšem a popovídal si s ním. Člověk při setkání s Ježíšem ztrácí svoje soukromí. ... Ježíš na tuto změnu tématu přistupuje. Je realista. Dobrý strom poznáte po dobrém ovoci, špatný po špatném. Ale svět není takto černobílý. ... I přes to střídání chlapů ta žena asi není v jádru zlá. Staré katechismy píší, že k tomu, aby se člověk dopustil těžkého hříchu, k tomu je zapotřebí zloby. Většina těch, co střídají partnery, jsou v podstatě hodní lidé. Oproti tomu lhát, podvádět, krást – to jsou hříchy, kterými druhým zjevně ubližujete. Jistě – k tomu, aby byl spasen tento svět a každý jednotlivec, k tomu nestačí být hodný člověk. K tomu je zapotřebí vyšších ctností.

Ježíš tu ženu nechválí za to, jak žije. Když už přišla řeč na její soukromý život, tak právě naopak. Ale když pak přejde řeč na zásadnější téma, nevrací řeč na kritiku jejího vztahu k mužům. ... a vysvětluje správný pohled na staletý spor Samařanů a židů, kde že se má uctívat Bůh, kterého uctívají jedni i druzí.

Nejde o to, kde, ale **jak**. Jde o to, aby každý začal Boha uctívat v Duchu a v pravdě. Tedy (1) aby k tomuto uctívání přijal Boží vedení, moc Ducha svatého. Aby se jím nechal vést a tak ta úcta byla ne podle lidské, ale podle Boží vůle. A v pravdě, (2) tedy opravdově, aby se do toho člověk vložil celý a nechal celý svůj život proměnit tímto Božím vedením. Jestliže ta žena začne Boha uctívat v Duchu a v pravdě, sama se bude snažit dát svůj život do pořádku. Po staletí posílal Bůh proroky, aby lidi přivedli k této změně. A teď je tu Ježíš a ten tuto prorockou snahu naplňuje. Ani ona, ani nikdo jiný už nebude potřebovat náповědu nějakého proroka. V ní samé vytryskne pramen, který ji povede k věčnému životu. A v každém z nás vytryskne pramen, který nás povede k věčnému životu. Jenže aby někdo něco takového rozjel, na to musí být víc, než prorok. *Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“* A Ježíš jí na to říká velice jednoznačně – no a tento Mesiáš, to jsem já.

V tu chvíli přichází učedníci, kteří byli nakupovat. Je to jen jakási epizodka, ale z toho textu přímo číší, jak je i pro ně problém zvyknout si na podivné manýry jejich mistra. Baví se s ženskou? Co od ní chce? Proč se s ní vůbec baví?! Ale zvykají si. Už se neptají. Ví, že Ježíš k tomu, co dělá, vždycky nějaký důvod má. A ta žena nechává džbán u studně a běží do města. Ten cizinec o sobě řekl, že je *Mesiáš, řečený Kristus*. Prorok je to určitě – to by přece jen stálo za to, aby s ním prohodil pár slov ještě někdo jiný.

Mezitím jakoby se příběh opakoval, jen na místě Samařanky jsou učedníci. Ona mluvila o vodě, oni o jídle – ale Ježíš jejich myšlenky převádí k službě Božímu království. Velikonoce tu budou co nevidět. Pole se již bělá ke žni. Nastává čas, kdy bude potřeba jít nejen k ztraceným ovcím lidu Izraelského, ale i do samařských vesnic a potom až na sám konec země. Ta Samařanka toho v tuto chvíli udělá pro Ježíše více, než učedníci, protože je to ona, kdo k Ježíši přivádí další obyvatele svého města, aby si sami udělali obrázek o tomto podivném cizinci. A přitom neudělala nic moc výjimečného – setkala se s Ježíšem, poznala jeho moc a nenechala si to pro sebe. A pak přichází další. Přichází, protože slyšeli osobní svědectví a zůstávají, protože jsou sami zaujati: *„Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“*

Tady začíná cesta ke změně světa – je to osobní svědectví těch, kteří s Ježíšem něco prožili o tom, co prožili. První a nejpodstatnější věc, o které z tohoto příběhu slyšíme. Jestliže jsme od Ježíše přijali věčný život, nesmíme si to nechat pro sebe. Vždyť my víme ještě víc, než ta Samařanka a o to jasnější a srozumitelnější může být naše svědectví. Svědectví o živé vodě, která i v nás tryská k životu věčnému, svědectví o pokrmu z nebe, kterým se živíme.

Tomuto světu je potřeba dát víc, než jen nějaké vylepšování špatných mravů. Tenhle svět potřebuje poznat celou Boží vůli. Jistě, že je potřeba řešit i jednotlivé konkrétní bolesti tohoto světa. Ale jestliže církev přestane tomuto světu svědčit o Ježíši ukřižovaném a zmrtvýchvstalém, tedy jestliže my přestaneme tomuto světu svědčit o Ježíši ukřižovaném a zmrtvýchvstalém, tak selháváme v tom nejdůležitějším.

Tenhle svět nabízí milióny pramenů nejrůznějších vodiček ke štěstí, zdraví a spokojenosti. Nabízí další milióny nejrůznějších pokrmů pro duši. Křesťanství nenabízí jednu z mnoha vodiček a jeden z mnoha pokrmů. Nabízí vodu, která tryská k životu věčnému a pokrm, který posiluje na cestu do nebe. A nikdo druhý takový pokrm nemá.

Amen

BRANÍXOBĚ 2014

(POKRAČOVÁNÍ)

Běla Richterová: Trocha historie nikoho nezabije, aneb co se zpívalo v přelomových letech

Chci se s vámi podělit o osobní zážitky jedné generace, která zažila víc totality než svobody.

Byla jsem roční miminko, když došlo k obsazení naší republiky Němci a vytvoření protektorátu Čechy a Morava. Ve vlastenecky smýšlející rodině jsme měly se sestrou správnou výchovu. Brzo jsem znala české národní písničky a básničky i sokolské pochody. Ovšem z okna kuchyně nás maminka napomínala, že na zahradě zpívat nemůžeme. Naši domácí se kapánek dost báli. Doma jsem s chutí zpívala „Náš tatík Žižka častokrát“, „Spi Havlíčku“, pochod „Šestého července“.

Po válce se od roku 1945 dostáváme pomalu, ale jistě, do další totality, v Evropě se rozdělují zájmové sféry, Rusko se o nás, jako osvoboditel, „bratrsky zajímá.“

Jako ukázka zazněla ve vystoupení budovatelská píseň „Kamarádi, je to mládí“. Pracovat ve škole, to byla tehdy lahůdka. Vypadla jsem celkem dobrovolně. Báseň Lenin na známku odrecitovala celá třída. Po válce byl uctíván „generalisimus“ J. V. Stalin. Miloval píseň – něžnou Suliku (ruská interpretace).

Jsme ale národ, který se ve větru ohne jako tráva a zase se narovná (výrok cestovatele J. Hanzelky). Proto se muselo Rusko a další „určené státy“ vydat a vojensky „zničit kontrarevoluci“ – r. 1968. Moje malá neteř v kočárku šišlá a vytleskává písničku „Jdi domů, běž domů, Ivane“. V této době historicky vyhracené píše výborný písničkář Karel Kryl. O totalitním režimu, ještě krutějším v Rusku, vypovídá ruská národní píseň o Bajkalu (zpívána v ruštině). U Bajkalu jsem vyslechla rozhovor, zřejmě vyhnanců, od roku 1924.

Po roce 1968 jsme ve volných dnech v malé šumavské osadě na zahradě zpívali různé vlastenecké písně, ale také Amerického námořníka. Lidé se takto snažili odpoutat od reality. Maminka nás opět napomínala, prostě lidé se báli. Maminka zažila dvě války – v první jí zemřeli dva bratři, můj tatínek zemřel v r. 1947, díky válečnému pronásledování od Němců. Recitována v ruštině báseň M. A. Lermontova „Měděný jezdec“. Zařazena jako protiklad a vyjádření, komu se lidé chodí poklonit a koho uctívají: v Moskvě je to Lenin a v Petrohradu – Měděný jezdec (Petr I.-Veliký).

Začíná další etapa – 17. listopad 1989. Východní blok se rozpadá. Do čela státu zvolen vzácný a jedinečný člověk Václav Havel. Na náměstích jsou opět slyšet písně Karla Kryla. Zařazeny písně Krásný je dům, Pevná je zem, Jednou budem dál.

Celkové povídání bych ráda ukončila odkazem na píseň 702 s textem faráře Karla Trusiny: „Mír na zemi daruj nám! Nežřekni se nás.“

Jaroslav F. Pechar: Tři písničky (první z nich)

*Když světlo zakryjí nepěkné chvíle,
když tma ti zakryje sluneční jas,
když tisíc a jedna námořní míle
dělí nás od světla, co září v nás.*

*Tělo jak zimnicí začne se třást,
do srdce vstoupí ti mrazivý chlad,
ze slova přátelství stal se jen žvást,
zmizí tvá radost i touha se smát.*

*Ref.: Ať světlo svítí i na tvoji cestu,
ať světlo svítí ti ve všech tvých dnech,
ať už se trmácíš od města k městu,
nebo jsi v posteli a na zádech*

*Máš světlo v srdci, to Bůh ho tam dal,
nesmíš si nechat to světlo vzít!
Má ho tam každý, žebrák či král,
není nic zač bys ho směl vyměnit.*

*Tak jako Ezau jen za miskou kaše,
za koně království král prý chtěl dát,
jenže to světlo to má zůstat naše,
s tímhle tím světlem nelze kšeftovat.*

Ref.: Ať světlo...

*Pamatuj dobře, kdo svítí ten hřeje
a ten kdo zhasnul, tak roznáší mráz,
nechceš-li propadnout do beznaděje,
chraň si to světlo, pak všechno jde
snáz.*

Ref.: Ať světlo...

Mikuláš Fantys: Několik vtípků

Co znamená, že hoří les? Datel vysílá kouřové signály.

Sejdou se zvířátka na poradě. Hroch povídá: „Zítřejší pojedeme na výlet.“ Žába opakuje: „Zítřejší pojedeme na výlet.“ Hroch pokračuje, aniž by se dal vyvést z míry: „Vemte si s sebou batůžky a svačinku.“ Žába zase opakuje: „Vemte si s sebou batůžky a svačinku.“ To už to hroch nevydrží a povídá: „A tohle zelené stvoření zůstane doma!“ „Chudák krokodýl, ten se tak těšil...“

TAKOVÁ „TROCHU JINÁ“ BIBLICKÁ

Na výzvu „Poznejme se na biblické“ přišlo do apsidy 24 členů našeho sboru a přátel. Většinou jsme se znali – nebylo třeba se zdouhavě představovat. Každý měl říci jen své křestní jméno a něco, co ho během tohoto dne, případně týdne, potěšilo. Kdo tvrdí, že existují jen špatné zprávy, nemá pravdu. V našem kolektivu se nevyskytl ani jeden, kdo by si nevzpomněl na něco pěkného, o co by se mohl s druhými podělit.

A jaké malé radosti to byly?

Nedělní odpolední bohoslužby v kavárně na Národní třídě * krásný koncert klavír – violoncello na Vinohradech, jeden z pravidelných odpoledních koncertů první úterý v měsíci, jichž se zúčastňuje řada „braničáků“ * zjednodušení zpracování rodokmenů, díky možnosti stáhnout údaje z matrik doma do počítače * návštěva úžasného setkání nad Biblií v Domově důchodců na Jižním Městě a společný zpěv písní Ludka Rejchrtů * potěšující setkání s křesťanskou skupinou amerických studentů * to, že jsem se dostala do branického sboru (nezapomenu na první bohoslužby. Na stole Páně byla kytice zlatice a žlutých narcisů. Já jsem v ní viděla bránu a pod ní zářící účastníky bohoslužeb) * v době zdeptanosti déletrvající nemoci, několik naprosto nečekaných telefonátů, které mne nabily novou energií * tři dobří andělé v nemocnici a zpráva o zlepšení mého zdravotního stavu * možnost zpívat s branickým pěveckým sborem na připravovaných hudebních nešporách * každodenní maličkosti – to že mohu vstát a jsem * pro mne obohacující setkání s mosamělou, trpící ženou * úžasná povídka „Bože, tady Johan“ * setkání spolku Exulant na Růžovém paloučku u Žacléře * další z úspěšných soudních jednání o osvojení holčičky * společný oběd s lidmi, které mám ráda * děti uklidily plyšáky a na stěně vytvořily pomocí lepicí pásky krásnou kočičku * vnučka si mi sedla na klín a řekla „ty moje milá babičko, tebe mám nejraději“ * ...

Toto setkání se uskutečnilo na popeleční středu – začátek půstu. I postili jsme se – žádné občerstvení nebylo. Přesto jsme odcházeli potěšeni a občerstveni.

RČ

PŘÍBĚH ŽENI

Co také dělá Středisko celostátních programů a služeb Diakonie ČCE:

Náš sbor je patronem Střediska celostátních programů a služeb Diakonie ČCE, pod které spadají aktivity Diakonie v oblasti zrakově znevýhodněných, Life-Toolu (podpůrných technologií pro osoby s postižením) a práce s migranty.

Následující příběh z konce minulého roku ukazuje jeden ze smyslů práce Střediska. Je o cizince, řikejme jí Žeňa, které soudkyně na popud orgánu sociálně-právní ochrany dětí (OSPODu) nařídila odebrat tříměsíční miminko, přestože se Žeňa chovala jako pečlivá maminka.

Alena Fendrychová ze Střediska celostátních programů a služeb se se Žeňou seznámila v šicí dílně v detenčním středisku, kam jednou týdně jezdí šít se zadrženými ženami. Jedná se o migrantky, které nějakým způsobem porušily zákon o pobytu cizinců. Žeňa s tříměsíčním synem Pavlíkem zůstávala v dílně většinou celé odpoledne a šila buď něco na dítě nebo na sebe. Pavlík byl plně kojené, krásné a spokojené miminko a Žeňa se chovala jako pečlivá maminka. Při návštěvě Diakonie na začátku zimy se přišla Žeňa rozloučit, protože uplynuly skoro tři měsíce jejího pobytu v detenci a dítě být déle v detenci zadržené nesmí. Protože požádala o azyl, myslela si ona i její právnička, že je dál pošlou do tábora pro žadatele o azyl. Jenomže ke konci šicího odpoledne jí od soudu zavolali, že ji za tři dny propustí z detence s dočasným vízem. Žeňa ovšem neměla kam ani za co jít a byla bezradná. Ještě večer začala Alena Fendrychová shánět pro Žeňu ubytování, ale protože bylo pozdě, s nikým se již nedomluvila.

Další den brzo ráno jí kolegyně z detence volala, že na cestě k nim je sociální pracovnice, která chce na základě předběžného opatření soudu dítě Ženě vzít. Prý proto, že s ním Žeňa nemá kam jít. Přestože ještě ten den Diakonie sehnala ubytování pro Žeňu a Pavlíka v azylovém domě a informaci o tom, že ubytování je zajištěno sociální pracovnice dostala, byl Pavlík Ženě násilím odebrán a odvezen do kojeneckého ústavu. Všichni v detenci byli postupem zaskočení, o rozhodnutí soudu nevěděli, sociální pracovnice je předem nekontaktovaly a ani na místě nezjišťovaly, jak se Žeňa o Pavlíka stará. V tu chvíli bylo třeba rychle jednat. Alena Fendrychová kontaktovala právničku Organizace pro pomoc uprchlíkům (OPU), Kancelář veřejného ochránce práv a server Aktuálně.cz. Nakonec byl Pavlík asi po 30 hodinách mamince vrácen.

Žeňa dostala třicetidenní výjezdni vízum a doporučení, aby i s dítětem jela znovu žádat o azyl do přijímacího zařízení v Zastávce u Brna.

Ženin příběh je dost zamotaný a místy těžko uvěřitelný. Není jisté, že v Čechách dostane azyl, na který je Česká republika obecně skoupá. Má před sebou ještě dlouhou cestu a na jejím konci může být i vypovězení do země původu. Ale ať již to dopadne jakkoli, důležité je, aby tu cestu absolvovala se svým dítětem. A aby se víckrát neopakovalo tak hrubé porušení základního práva dítěte na to být se svou matkou.

Pokud jde o děti – jedno zda Čechů nebo cizinců – má stát vždycky jednat v nejlepší zájmu dítěte, což se tedy nestalo. V tomto příběhu zafungovala Diakonie ČCE, OPU, Kancelář veřejného ochránce práv i část ministerstva vnitra. Příběh má zatím dobrý konec, bohužel však ukazuje na základní problém, že právní stát je pro cizince v Čechách stále hodně vzdálenou budoucností. Našemu Středisku tak rozhodně málo práce nehrozí.

Marie Jelínková na základě příběhu od Aleny Fendrychové

EKUMENICKÉ SETKÁNÍ V NUSLÍCH

První pátek v březnu jsme se zúčastnili ekumenického setkání v rámci Světového dne modliteb v evangelickém kostele v Nuslích. Před zahájením vlastní bohoslužby na téma Prameny v poušti, jsme viděli obrázky z Egypta – země, kde byla letošní liturgie připravena. Bohoslužby se zúčastnily sestry z ČCE Nusle a Braník a z Církve československé husitské z Krče. Kázáním (jehož zkrácená podoba je na str. 5) posloužil farář Jaroslav Pechar.

Mezi materiály, které k této příležitosti připravila skupina SDM, byla i informace o historii a současném životě v Egyptě. Byla tam i následující zpráva:

DŮSTOJNÉ JÍDLO PANÍ GHALIE

Nový pořad soukromé egyptské televize přináší recepty z káhirských chudinských čtvrtí. Hvězda vysílání nesyť jen žaludky lidí bez prostředků, ale také jejich ducha.

Malá plotýnka posazená na propanbutanovou láhev, otřískané hliníkové hrnce bez uch, řada poškrábaných umělohmotných misek, rezatá lednička. Typická scénérie, jak ji ve své kuchyni zažívá milion káhirských chudých obyvatel. Po Mubarakově pádu je vidět v televizi několikrát týdně hodinová show „paní Ghalie“. Tato paní ukazuje divákům, jak lze i s velmi malou finanční hotovostí

důstojně vařit. To je klíčem k úspěchu v zemi, kde Egypťané říkají: „Maso jím jen ve svých snech nebo o svátcích“. Vysílání je jedinečné ne pro „vybavení kuchyně“, ale pro samu paní Ghalii. 33letá Ghalia Alia Mahmoud je kuchařskou hvězdou, přestože je typickou káhirskou matronou z chudé čtvrti. Plná humoru, nebere si servítky. Identifikují se s ní 4 z 10 obyvatel Egypta, kteří musí vyjít denně s částkou rovnající se zhruba 1 euru. V televizním studiu to vypadá stejně jako u paní Ghalie doma. „V našem domě se musí za 4 euro uživit 10 lidí“, říká Ghalia. „Když jídlo pro všechny nestačí, přilijí vodu, aby se na každého dostalo alespoň něco,“ cituje svou matku.

Dnes před televizním pořadem vařila pro svou rodinu – za něco víc než 1 euro nasýtila manžela i 3 děti. Koupila 1 kilo brambor, půl kila rajčat, čtvrt

kila cibule a půl kila rýže. Tak něco ušetřila a bude si moci na konci týdne koupit půl kila masa. Dnes peče ve studiu cosi jako pizzu, na těsto strouhá kozí sýr. Přitom divákům vypráví, jak je důležité vydávat peníze nejen na jídlo, ale také něco odložit stranou na vzdělávání dětí. „Raději jedno jídlo vynechejte,“ radí, „a kupte dětem tužky a sešity, protože ony jsou vaší jedinou nadějí, jak jednou z bídy vybědnout.“ Mezitím se dotýká i politiky „Pokud nezískáš své jídlo čestným způsobem, ale korupcí, bude jednou tvoje polévka přesolená.“ Nebo:

„Je jedno, jestli jsi muslimka nebo křesťanská Koptka, všechny vaříme stejně.“

V této show je všechno hodně hlasité a pestré. Někdy si vezme s sebou i sousedy; to pak sedí celá rodina na zemi kolem nízkého stolku a hněte těsto a vaří (peče), jak paní Ghalia vykládá svůj recept.

„Při vaření je potřeba mít dobré srdce, aby duše kuchaře mohla vejít do pokrmu, který připravuje. Můžeš na jídlo vydat spoustu peněz a nakonec to ani dobře nechutná; ale také můžeš z mála udělat velmi chutné jídlo,“ dušuje se. „Můžeš mne kritizovat, to je v pořádku. Nevysmívej se ale nám (chudým), to nesnáším. Za bídu se nestydím. Dělán všechno, abych ušetřila, abych se z nedostatku vyškabala ven.“

Takový pořad nebyl dříve možný. Stoupá i počet facebookových fanoušků. Dokonce jí někdo napsal, že by měla kandidovat v příštích prezidentských volbách. Po čtyřiceti odvysílaných pořadech je Ghalia stále svá. Jezdí do televize autobusem, nemá makeup, nakupuje suroviny pro svůj pořad ve své chudinské čtvrti a s prodejci smlouvá ceny jako dřív.

Když jí německá reportérka vyprávěla, že v německých kuchařských show stojí suroviny na jedno jídlo až 100 euro, odpověděla paní Ghalia klidně: „S tím bych nasýtila celou naši ulici.“ ■

Poděkování

Už je trochu pozdě..., ale chtěli jsme touto cestou poděkovat paní Lence Pecharové, za péči o naše děti v předvánočním čase. Holcám se na výletě moc líbilo. ☺

Děkujeme!

Marcela a Lubor Kolářovi

Oprava

OMLOUVÁME SE ZA DVĚ CHYBY V ÚNOROVÉ BRÁNĚ:

- Honzík prosí o opravu referátu o želvákovi: klapavka obecná patří do **čeledi** klapavkových
- V opisu básně Truvérské vypadlo nepříjemné slůvko „**nikdy**“. Poslední verš má znít: „*ted' víte – starý muž / svou loutnu nikdy už / nenaladí*“.

PRODROBNÁ ZPRÁVA O ČINNOSTI STARŠOVSTVA A TO NEJEN V ROCE 2013

Důvodem k sepsání této zprávy je v první řadě skutečnost, že v roce 2015 budou volby nového staršovstva. Je možné, že do staršovstva budou navrženi a zvoleni členové sboru, kteří s jeho prací dosud neměli zkušenost. Pro jejich rozhodování o případném přijetí kandidatury může být důležité vědět, co staršovstvo v podmínkách branického sboru reálně dělá. Dalším důvodem k sepsání zprávy je potěšitelná aktivita některých členů sboru, kteří by rádi, aby činnost sboru byla lépe prezentována, a mají pocit, že informovanost o činnosti staršovstva není dostatečná.

Podle církevního zřízení staršovstvu přísluší pečovat spolu s kazatelem o bohoslužebná a katechetická shromáždění, o duchovní život rodin sboru, o hospodaření sboru, o ekumenické vztahy a misijní činnost v obvodu sboru. Podporuje kazatele a pomáhá mu v jeho práci, ve vzájemné bratrské odpovědnosti dbá, aby život kazatelů, starších i celého sboru byl ve shodě se svědeckým Písem svatých a s církevním řádem.

I když to neplatí bez výhrady, tak v evangelické církvi je běžné, že aktivity staršovstva se soustřeďuje především do péče o hospodářskou oblast. Toto staršovstvo mělo a má ambici, aby zasahovalo i do dalších oblastí působnosti, které jsou mu církevním zřízením svěřeny. Činí tak ale asi v míře menší než by většina jeho členů ráda. To má několik důvodů, z nichž některé tato zpráva zachycuje.

Staršovstvo se schází jednou měsíčně. Mezi schůzemi komunikace probíhá především po internetu. Schůze staršovstva trvá dvě a půl až tři a půl hodiny, z čehož úvodní půlhodina bývá věnována písni, modlitbě a krátké úvaze některého ze starších. Program schůze obvykle připravuje kurátor, který ho (až na výjimky) předem oznamuje členům staršovstva s prosbou o doplnění.

Projednávané body lze rozdělit do skupin

- 1) Úřad – aktivity dané církevním zřízením a požadavky seniorátu a synodní rady
- 2) Rozhodování o financích
- 3) Rozhodování o úpravách kostela a příprava výstavby
- 4) Využití kostela

- 5) Bohoslužby a kazatelé
- 6) Podpora aktivit sboru
- 7) Aktuální dění ve sboru
- 8) Koncepční úvahy

Níže následuje podrobnější popis ke každé z uvedených skupin.

Úřad. Církevní zřízení mimo jiné vyžaduje od staršovstva přípravu sborového shromáždění, sestavení zprávy o hospodaření sboru, sestavení rozpočtu, rozhodování o přijímání nových členů do sboru, volbu členů konventu, volbu dozorcí rady partnerského střediska Diakonie, vedení kartotéky (u nás ve sboru je v péči sestry Jitky Zvánovcové). To jsou vše úkony a úkoly, bez kterých sbor jako instituce by trvat nemohl a jejichž neplnění by vyvolalo poměrně rychle reakci církevních orgánů. Příprava sborového shromáždění (včetně hospodářské agendy) není úplně jednoduchá záležitost a je dosti časově náročná. Obvykle se to ale týká jen menšího okruhu starších.

Kromě toho církevní zřízení staršovstvu přisuzuje řadu dalších úkolů, z nichž ale jen malá část je zcela jasně vykazatelná. Spíše je to vymezení oblastí, o které má staršovstvo pečovat. Sem patří starost o průběh bohoslužeb a dalších shromáždění (biblická hodina, setkávání mládeže, konfirmační cvičení aj.), navštěvování členů sboru, a to zvláště nemocných a osamělých, a dále (jde o doslovné citace) *pastýřskou službou usilovat, aby spory mezi členy sboru byly urovnány vzájemným odpuštěním a předkládat kazatelům i ostatním členům staršovstva přání nebo stížnosti týkající se jejich činnosti ve sboru a způsobu života, a kdyby to nemělo úspěch, činit oznámení vyšším správním orgánům a příslušným pastýřským radám.*

Oblasti uvedené v předchozím odstavci jsou staršovstvem reflektovány, samozřejmě v různé míře. Zde budou pojednány v rámci popisu dalších skupin činnosti staršovstva.

Na toto místo ale patří zmínka o (zpravidla písemných) odpovědích staršovstva na různé podněty vycházející z církve. Zejména v souvislosti s rýsujícím se samofinancováním přicházejí různé dotazníky a podněty, které vyžadují zpracování. Na rozdíl od mnoha jiných sborů to u nás nevedlo k mimořádným schůzím staršovstva atp. Odpovědi na takové podněty však přesto zabírají nemalé množství času a energie. Patří sem i vyjadřování se k návrhům na změny církevního zřízení a stanoviska k různým návrhům mířícím na konvent. Vcelku je vše toto ale spíše menší částí agendy staršovstva.

Seniorátní jednání vyžadují jednou za rok osobní přítomnost dvou konventuálů (v současnosti bratří Dus a Holý, náhradníkem je bratr Plhák) a faráře (kterého může zastoupit kurátor – což se občas děje). Jednou nebo dvakrát ročně probíhá na seniorátní úrovni také schůze Jeronýmovy jednoty (sestra Zvánovcová). Dvakrát ročně je setkání kurátorů. Faráři sboru se setkávají měsíčně na takzvaných pastorálních konferencích. Vedle toho jsou presbyteři (jak se starším také říká) povzbuzováni k tomu, aby se účastnili seniorátních konferencí (bývají dvakrát ročně).

Činnosti našeho patronátního střediska Diakonie (Středisko celocírkevních služeb) jsme věnovali poměrně hodně času. Hlavní tíhu ovšem nesou členové dozorcí rady střediska, což z členů sboru jsou sestry Jarmila Čierná, Karolína Hrubá, Marie Jelínková a bratr Ondřej Petr (donedávna byl členem též bratr Josef Zeman). Co se týče celostátní Diakonie, tak nedávno se staršovstvo vyjadřovalo ke koncepčnímu materiálu, který navrhuje zásadní změny ve způsobu jejího řízení (i s tím bylo spojeno nemalé množství práce).

K „úřadu“ patří i pořizování zápisu ze schůzí staršovstva. To obětavě a dlouhodobě zajišťuje bratr Alexandr Slabý. Zápisy jsou dva. Vedle zápisu zveřejňovaného v Bráně existuje ještě zápis interní, který se liší ve dvou směrech: jednak obsahuje více informací o různostech názorů na projednávané otázky, a dále obsahuje více informací týkajících se konkrétních osob (jejichž zveřejnění bychom pokládali za neadekvátní vstup do soukromí).

Rozhodování o financích. Téměř každou schůzi staršovstva se rozhoduje o nějaké finanční částce. Ve většině případů se dohodneme velmi rychle, někdy se však diskuse protáhne. Patří sem jednak rozhodování o případném navýšení některé z celocírkevních (nebo jiných) sbírek, dále o podpoře blízkých sborů naší církve – dříve to bývala Hvozdnice, dnes zejména Beroun. Někdy je vhodné poskytnout nějaký dar člověku v těžké životní situaci, jindy podpořit nějakou aktivitu Diakonie, nebo přidat sborové peníze do mimořádné sbírky vyvolané nějakou katastrofou apod. Občas (byť zřídka) se obrátí na staršovstvo některý jeho člen s prosbou o podporu určité misijně zaměřené činnosti.

Finanční aspekt samozřejmě také má každé rozhodování o stavebních úpravách nebo o vybavení kostela. Co se týče jeho úklidu, tak jsme se rozhodli – po diskusi – jej financovat pomocí dohod o provedení práce. Tento typ dohod jsme použili i jako způsob, jak odměnit pomoc, kterou soustavně poskytuje sboru bratr Vítězslav Prosek ve věci připravované výstavby. Tyto dohody je třeba trvale obnovovat a aktualizovat. Každý rok je také třeba řešit subvence táborů (které jsou až na výjimky finančně soběstačné) a sborové dovolené (kde obvykle respektujeme návrhy organizátorů).

Na rozdíl od praxe v některých jiných sborech, kde jsou finanční otázky řešeny jen malým okruhem osob, projednáváme všechny výdaje v plénu staršovstva, a to zcela otevřeně. Využití peněz je v každém kolektivním orgánu zdrojem možných různic. Otevření jednání v této věci se současnému staršovstvu osvědčilo. Je lépe někdy déle diskutovat než otevřít prostor pro pochyby o správnosti a účelnosti určitých výdajů.

Zamýšlená výstavba nás vede k finanční opatrnosti. Při úvahách o využití peněz vycházíme ze zprávy o finanční situaci sboru, kterou pro každou schůzi obětavě připravuje sestra Jana Stralczynská. Příprava rozpočtu a kontrola finanční uzávěrky (tedy dokladů připravených ing. Musilovou) je oblastí působnosti bratří Pavla Novotného a Aleše Drápala.

Rozhodování o úpravách kostela a příprava výstavby. Nelze zastírat, že téma výstavby doplňkového sborového objektu dominuje celému funkčnímu období tohoto staršovstva. Zvláště v počátcích, kdy se ujasňovala koncepce, zabraly úvahy na toto téma obrovské množství času. Tento čas ale nebyl ztracený, neboť jsme došli k řešení, se kterým jsou, zdá se, všichni srozuměni. Bylo by velmi nešťastné jít do projektu v situaci, kdy by nemalá část staršovstva nebo sboru byla přesvědčena o nevhodnosti zvolené koncepce.

Velmi mnoho času jsme věnovali i úvahám, jakou zvolit správnou taktiku jednání v době, kdy jsme po mnoho měsíců čekali na odpověď z městské části na podanou žádost o pronájem pozemku, a kdy jsme pak obdrželi návrh, který nebyl přijatelný. Byla to dosti frustrující situace, a vlastně jediná, která hrozila určitou roztržkou uvnitř staršovstva, neboť panovaly rozpory v názorech na míru asertivity, se kterou se máme odkupu dožadovat. To, že nakonec k odkupu potřebné části pozemku došlo, rozhodně nepovažujeme za něco samozřejmého.

Poměrně velké množství času jsme věnovali i přípravě podání žádosti o grant hlavního města Prahy, který by řešil nově vytápění kostela. To se ukázalo nakonec jako marná snaha. Vzali jsme asi příliš vážně optimistický výklad jednoho pracovníka magistrátu (duchovního mimo činnou službu), který nás k podání grantu opakovaně nabádal.

Co se týče údržby kostela a úprav interiéru, tak úmyslem staršovstva bylo hlavní díl diskusí a rozhodování přenést na pracovní skupiny. Byla zřízena *Technická pracovní skupina a Estetická pracovní skupina*. První z nich se pod vedením bratra Dušana Bruncka (a za spolupůsobení bratra Ivoše Plháka) po jistou dobu systematicky scházela a poskytovala i určité výstupy, to ale po čase ustalo. Oba zmínění bratří se v oblasti údržby však i nadále sou-

stavně angažují a některá konkrétní opatření osobně zajišťovali. Totéž platí i o bratru faráři. Hlavní výkonnou silou ovšem je Aleš Jelínek, který osobně realizuje a realizoval řadu drobných i větších úprav a který také zprostředkoval sboru přístup k odborníkům ve věci plánovaného způsobu vytápění kostela. Bez jeho pomoci bychom si často nevěděli rady. Staršovstvo podporuje myšlenku, že po realizaci plánované výstavby by byl zaměstnán sborem trvale jako správce objektu. V současnosti pomáhá sboru zdarma. Často je to z jeho strany poměrně velká časová investice. Staršovstvo však nechce před provedením výstavby sbor finančně zatěžovat nad rámec toho, co je opravdu nevyhnutelné.

Estetická pracovní skupina byla ustavena pod vedením bratra Jana Filipa Chadimy, který jí předsedá i v současné době. Po jistou dobu ji také vedl Lukáš Havlena. S estetickou úrovní interiéru panuje všeobecná nespokojenost, byť míra intenzity této nespokojenosti je velmi různá. Představou staršovstva bylo, že Estetická skupina připraví určitou dlouhodobou koncepci, jakousi vizi, jak by měl interiér v cílovém stavu vypadat, a pak budeme postupnými kroky se tomuto cílovému stavu blížit. Ukázalo se ale, že takové zadání je příliš široké. Nejasnosti typu kolik peněz po realizaci výstavby bude možné do úpravy interiéru vložit, či jak interiér ovlivní konečná podoba nového vytápění, se ukázaly jako blok pro práci této skupiny. Ani na menších opatřeních však zatím tato pracovní skupina nedosáhla, jak se zdá, shody.

Do tohoto bloku patří i zmínka o záležitostech elektronických a elektro-technických. Ozvučením a jeho údržbou a rekonstrukcí se dlouhodobě zabývá bratr farář. Regulaci vytápění se věnuje bratr Michal Mazný. Po dlouhou dobu do kostela v topném období pravidelně docházel a topení zapínal, poté (ve spolupráci s Alešem Jelínkem a Ondřejem Petrem) realizoval časovou programovatelnou samoregulaci vytápění apsidy a spínačů akumulčních kamen. Konečně za zmínku stojí i aktualizace změny komunikace s ostrahou, kdy se přešlo na IP telefonii (řešili to bratři Pechar a Mazný).

Jsou tady i další věci – nutnost provádět revizi zapojení elektřiny, revizi hasicích přístrojů, údržbu a opravu požárních čidel, komunikaci s ostrahou (falešných poplachů je poměrně hodně – na každý poplach je třeba reagovat, a to nejlépe osobní přítomností některého z členů sboru. Tohoto úkolu se ujali bratři Jan Filip Chadima a Saša Slabý).

Celkově lze říci, že kdyby správa objektu (či v budoucnosti objektů) byla svěřena placenému profesionálovi, tak by to staršovstvu uvolnilo ruce k větší aktivitě v jiných oblastech.

Využití kostela. Jde o to, jak reagovat na případné žádosti o zapůjčení a pronájem. Otázky tohoto typu se objevují samozřejmě zřídka, ale jsou obvykle předmětem dlouhých diskusí a úvah. Vedle opravdu výjimečných případů jednorázového zapůjčení jsme řešili zpočátku určité problémy spjaté s vietnamským sborem, který se scházel po mnoho let u nás v kostele v neděli odpoledne (celkově však šlo o mimořádně harmonický vztah), později jsme debatovali o vhodnosti zapůjčování kostela ukrajinským bratřím a sestram k nočním modlitbám (což se nakonec realizovalo a běží to v zásadě bez problémů) a konečně, po odchodu vietnamských křesťanů do jiného pronájmu (kde se mohou scházet nedělní dopoledne) jsme po jistém váhání vyhověli žádosti komunity nazývající se Pražské společenství Kristovo (viz www.icoc.cz) o pravidelné zapůjčování kostela o nedělních odpoledních.

Bohoslužby a kazatelé. O průběhu bohoslužeb jsme debatovali zejména v prvním období existence tohoto staršovstva. Jedním z jejích výsledků bylo zavedení občasných laických bohoslužeb, vedených myšlenkou, že je užitečné, aby kázání někdy vedl také laik, který může se sborem sdílet řešení určitých otázek, jež mají osobní rozměr, a se kterými se jako křesťan musel vyrovnávat.

I o jiných aspektech bohoslužeb jsme diskutovali poměrně často. Na jednu stranu máme dojem, že by bohoslužbám prospělo určité oživení v částech mimo kázání, tak aby se účastníci mohli do průběhu bohoslužby více položit srdcem, na druhou stranu vnímáme a bereme vážně tradici vážnosti a slavnostnosti, která je pro české evangelické bohoslužby typická. Celkově vnímáme náladu sboru v této věci jako tíhnoucí k zachování současného stavu, a proto jsme se nakonec k žádným změnám nerozhodli. Součástí postoje staršovstva k bohoslužbám je i přijetí faktu, že hlavní slovo a odpovědnost v této věci leží na faráři. O kázáních jsme na staršovstvu také vícekrát mluvili. Většinou, byť ne výhradně, šlo o vyjádření spokojenosti a vděčnosti.

Staršovstvo se vědomě v samých začátcích rozhodlo postupovat tak, aby bratr farář byl minimálně jednou měsíčně na kazatelně zastoupen. Tato praxe byla míněna jako určitý bonus, který by mu dal prostor k odpočinku. Ukázalo se, že tato praxe vede spíše k tomu, že bratr farář káže někde jinde. V dobách, kdy administroval Beroun, to bylo velmi praktické. Staršovstvo by dalo přednost tomu, aby bratr farář více odpočíval. Nemůže ho ale k tomu nutit.

Kazatele na volné neděle dílem navrhují a dojednávají členové staršovstva, dílem tak činí bratr farář. Pravidlem bývá předběžná dohoda na staršovstvu.

Úmyslem staršovstva v jistou fázi bylo sestavit *Pracovní skupinu pro bohoslužby a liturgii*. Jejím prvním počinem mělo být předložit sboru argumenty

pro a proti častějšímu vysluhování Večeře Páně. Tato skupina však nikdy pracovat nezačala.

Pro důstojný průběh Večeře Páně je samozřejmě důležité, aby konvice a kalichy byly v dobrém stavu. O jejich opravu a údržbu se postaral věcně i finančně bratr Pavel Novotný. V mezičase, kdy jeden kalich byl v opravě, jsme používali poměrně cenný středověký zlacený kalich zapůjčený z jedné katolické farnosti, což bylo možné díky osobním vazbám bratra faráře Pechara.

O možnosti zavedení vedle společného kalicha i malých kalíšků tak, aby bylo vyhověno hygienickým nárokům některých přistupujících, jsme vážně a dosti dlouho debatovali. Nakonec převládl názor, že symbolika společného kalicha má větší váhu. Jsme si ale vědomi toho, že diskuse na toto téma bude v budoucnosti pravděpodobně pokračovat.

Podpora aktivit sboru. Staršovstvo vychází z představy, že jeho rolí je poskytovat podporu veškerým rozumným aktivitám, které ze sboru vyjdou. Jsme si současně vědomi toho, že došlo k určitému poklesu jak co do množství aktivit, tak i do počtu lidí, kteří se chtějí do něčeho nového pustit. Fenomémem několika posledních let je samozřejmě aktivita bratra Václava Vaněčka, ať už je to kavárna, či záhonky. Tradiční aktivity sboru jsou nadále rozsahem značné. Staršovstvo je v žádném případě neřídí, snaží se však být informováno tak, aby v případě nějakého výpadku mohlo být nápomocno. O sborové dovolené informuje bratr Jiří Holý, o táborech bratr Saša Slabý, o situaci v dorostu a kolem časopisu Brána zpravidla hovoří farář a kurátor sboru. Péči o nedělní školu ve staršovstvu reprezentuje sestra Miriam Žilková. S předstihem je vždy projednávána perspektiva realizace vánoční hry. Poměrně velkou diskusi jsme před několika lety absolvovali ohledně misijního výjezdu sestry Elišky Adamcové do Bosny. Myslím, že na tomto případě lze dobře demonstrovat, jak staršovstvo k aktivitám vycházejícím ze sboru přistupuje. Jenom část členů staršovstva se plně ztotožnila s obsahem a zaměřením této misijní aktivity. Přesto měla Eliščina mise téměř stoprocentní podporu. Nejde totiž o to, abychom měli na všechno stejný názor. Odpovědnost staršovstva je spíše v tom, abychom rozpoznali čistotu úmyslu, posoudili reálnost plánu a jeho slučitelnost s působením sboru a církve. Teprve, kdyby bylo takových nebo podobných aktivit příliš mnoho, museli bychom volit.

Staršovstvo s jistým smutkem zjistilo, že jeho členům se nedostává síly na to, aby sami nějaké další sborové aktivity iniciovali a realizovali. Příčiny jsou různé, a většinou jsou osobního rázu – mnoho členů staršovstva je ve věku, kdy na ně nároky jejich občanského zaměstnání doléhají více než dříve a kdy i rodinné závazky nejrůznějšího druhu více tíží.

Nové aktivity sboru v posledních letech jsou tak vesměs spjaty s osobami bratra faráře a jeho manželky (výjimkou je Bazárek). Jde o BraníkXobě, přednášky v rámci Národního týdne manželství, Brrrr, Noc kostelů (na jejímž průběhu se však podílí vícero členů staršovstva i sboru) a o velkou angažovanost sestry Lenky Pecharové v rámci Křesťanské služby, která její péčí byla obnovena.

Aktuální dění ve sboru. Staršovstvo vnímá jako jeden z nejceněnějších rysů našeho sborového společenství otevřenost, laskavost a nezákladnost. Navzdory tomu, že se domníváme, že tomu tak skutečně je a že nejde o nějaký vnější nátlak, tak z povahy postavení staršovstva ve sboru vyplývá, že občas vzniká dojem, že na staršovstvu dochází k dějům běžným členům sboru vzdáleným a neprůhledným. Pokud se něco takového k členům staršovstva dostane, snažíme se s tím pozitivně pracovat a věc vyjasnit. Většina diskusí o aktuálním dění ve sboru má však jiný původ a zpravidla je vedena snahou nalézt nějakou vhodnou pomoc pro členy i nečleny sboru, kteří se dostali do nelehké situace. Někdy nejde o hledání řešení, pouze o informaci, aby presbyteri měli představu, co se kolem nich děje.

Koncepční úvahy. Jak už je naznačeno výše, staršovstvo se pokusilo o určitou distribuci odpovědnosti za dění ve sboru ustavením několika pracovních skupin. O tom jsme v počátcích funkčního období tohoto staršovstva hodně hovořili. Tento počín však nepřinesl kýžený efekt. Ukazuje se, že ten či onen je ochoten na sebe vzít konkrétní odpovědnost za jasně vymezený úsek práce, že je ale obtížné sestavit skupiny, v jejichž čele by stál ostatními respektovaný bratr nebo sestra, který by dbal na koordinaci dějů v příslušné oblasti. Schopnost systematické spolupráce se jeví jako omezená. Přesto se staršovstvo domnívá, že naznačený model je v zásadě správný a že dílčí neúspěchy nemusí nutně znamenat, že by neměl být dále rozvíjen. Bolavým místem zůstává otázka propagace sboru. Panují na to různé názory, ať už se to týká vývěsky sboru, nebo struktury webových stránek. I o tom na staršovstvu hovoříme.

Několikrát jsme se na staršovstvu v rozhovorech dotkli otázky pastorače. Trápí nás, že nejsme schopni tuto oblast systematicky uchopit. Rozumíme tomu, že v podmínkách evangelické církve není možný nějaký uniformní přístup, a s vděčností pozorujeme, že mnozí, kteří osobní rozhovor a vedení potřebují, si cestu k bratru faráři najdou. Jeho kapacita je však omezená a na každému problému je schopen se dlouhodobě věnovat. Pro některé členy sboru se ukázalo být dobrým řešením účast na domácích skupinkách, jiní hledají pomoc mimo sbor (a někdy takovou pomoc i najdou).

Samozřejmě, že ne vždy je třeba nějakého trvalého a systematického pastoračního působení. Leckdy pomůže osobní rozhovor (ať už s presbyterem nebo s jiným členem sboru), jindy účast na ranním úterním modlitebném setkání. Často se také stane, že k nám jasně promluví slovo nedělního kázání a pomůže nám orientovat se v nějakém osobním problému.

Několikrát jsme zvažovali i otázku druhého faráře (nebo farářky) s těžším přetěžováním práce právě v pastorační činnosti. Ke zvažování takové možnosti jsme ostatně byli i pobídnuti bratrem seniorem. Nakonec jsme se rozhodli, že dokud není postaven nový objekt, tak by přítomnost druhého faráře byla problematická. Je to však něco, co jistě budou zvažovat i další staršovstva.

To, že v některých oblastech by se mohla činnost sboru vylepšit, je jasné. Současně ale platí, že očekávání návštěvníků bohoslužeb jsou rozličná. Množství lidí, kteří se chtějí na činnosti sboru aktivně podílet, podléhá v čase proměnám. Je jistě pravda, že k tomu, aby člověk byl naplněn křesťanstvím, není nutné se ve sborových strukturách jakkoliv projevovat. Na druhou stranu spíše zkušenost než nějaké dogma ukazuje, že tam, kde se vůle ke společenství vytrácí, často uvadá i víra. Víra klíčí ze zvěstování. To je základ, na kterém musíme stát.

Za staršovstvo sboru Aleš Drápal, kurátor

JAK VZNIKLA BÁSEŇ PRO BRATRA FARÁŘE LUĐKA REJCHRTA

Tím, jak vhodně oslavit životní jubileum bratra faráře Lud'ka Rejchrtu jsem si trochu lámal hlavu tak nějak od Vánoc. Ne že bych se nad tím trápil a kudy chodil, tudy přemýšlel. Spíše to byla taková výzva, zda člověka napadne něco lepšího než dárkový koš – byť třeba vkusně vybraný tak, aby to nebyl zrovna věnec buřtů.

Inspirace přišla v novoroční kavárně bratra Václava. Protože u Klimenta bohoslužby nebyly, tak k nám přišla Věra Hájková s maminkou, a jak jsme tak povídali, řeč se stočila na její kamarádku PhDr. Ivanu Kultovou, o které Verunka pravila, že má zvláštní nadání, a to básnit v libovolném jazyce. To mě zaujalo. V mládí jsem se pokoušel číst latinsky, a ne úplně bez úspěchu. Byla doba, kdy jsem si ve Vulgátě vedl docela s přehledem. Tehdy jsem tu a tam

prosil bratra faráře Rejchrtu, aby mi pomohl rozkrýt význam některých latinských vazeb a obrátů.

Přinést mu nyní veršované blahopřání latinské mi přišlo jako výborný nápad. Bude to ve vztahu k jeho badatelskému dílu, bude to současně ve vztahu k jeho zaujetí pro formu, a současně to bude i taková malá hravá připomínka dob dávno minulých.

Mým úkolem bylo dodat podklad pro veršování. Jak jsem se tohoto úkolu zhostil, nechť posoudí laskavý čtenář. Sepsal jsem něco volným veršem, a tady to je:

Laudatio Luděk Rejchrt

Milý bratře Rejchрте,
narozený před tři čtvrtě století,
žijící v očekávání Příchodu Páně,
přijmi vyjádření vděčnosti od
svého sboru, od nás, které jsi
tak dlouho doprovázel cestou víry.

Spolu se svými bratry jsi odešel
z církve vyhlášené zbožnosti
do církve lidové, všelijak neotesané,
abys kázal slovo milosti.

Tvá prvá farnost, na horách ležící,
spatřila ranní červánky Tvého
kazatelského zápalu a obětavosti.

Musel jsi osvědčit svou víru
ve sboru plném spiritismu, plném
nevůle, a přeci toužícím po naději,
odpouštění, lásce a slovu milosti.

Tam jsi prožil i krátké období
naděje Pražského Jara a odtamtud
jsi byl povolán do malého sboru
velkého města, hlavy království.

Neochaboval jsi ve svém zvěstování
i když řady pod kazatelnou řídly,
a byl jsi svědkem velké milosti,
kdy sbor, nad jehož budoucností
se již, již stahovala mračna,
ožil a vděčně přijímal Tvé slovo.

Dočkal jsi se toho, že ten malý
dřevěný kostelíček již téměř
nebyl schopen pojmut všechny,
kteří přišli vyslechnout Tvé kázání.

Tvé nasazení a nadšení vložené
do nových písní, které jsi skládal
a připravoval, se stále ozývá
v těch, kteří kdysi byli dětmi,
byli strženi Tvým zápalem,
a byli tak vyrváni z tenat
hospitelnosti ke společné oslavě
našeho Pána, Ježíše Krista.

Ty jsi je k tomu pozval, Ty jsi
jim vložil slova do úst, Ty jsi
jim dal poznat, že skutečná chvála Boha
vychází ze srdce zmoženého jeho milostí.

Neuhýbal jsi z cesty, držel
jsi se Slova Božího i tam, kde
by bylo pohodlnější zamlčet
ostré hrany Písma.

Statečně jsi svědčil, a přeci,
snad ještě více, jsi získával
druhé svou láskou, citlivostí,
respektem ke každému bližnímu.

Proto si Tě sbor zamiloval,
proto za Tebou šel jako ovce
za pastýřem. Proto ani žádná
názorová disputace nemohla
zpochybnit váhu Tvého
pastýřského slova.

Zůstává za Tebou brázda hlubší,
než si sám dovoluješ vidět.
Lidé, knihy, obrazy, písně
a verše. Zůstává i láska
a vděčnost těch, kterým jsi
posloužil.

Kéž je Ti Hospodin milostiv.
Kéž Tě konejší v Tvých obavách,
smutcích a zklamáních.
Kéž potěšuje celou Tvou rodinu.
Kéž Ti dává naději a odvahu
i ve chvílích smutku, kdy
poklesne srdce i koleno.

A tak jak jsi ujišťoval jiné,
i my chceme Tě ujistit:
Pán je věrný.

Pro paní doktorku Kultovou toho bylo na latinské veršování ažaž. Nakonec do latiny převedla jenom menší díl; zbytek, lehce rozšířený, převedla do české řeči vázané. Skvělá věc. Ale mělo to přeci jen nějaké háčky. Ne všude mě pochopila tak, jak jsem si přál, ba někde vyslovila názory, které bych opravdu nechtěl jménem sboru tlumočit. Verunka to komentovala slovy, že to bratr farář Rejchrt jistě vydýchá, ale mně to nedalo. A tak, navzdory tomu, že veršování za hranicí laciných rýmů je mi opravdu vzdálené, jsem se pokusil o opravu/nápravu. Pak jsem to ještě konzultoval se staršovstvem a Honza Dus mi poskytl pár užitečných podnětů. Takže výsledek byl dílo vícero autorů, byť většina veršů zůstala tak, jak je paní doktorka navrhla. Nicméně téměř do každé sloky byl uskutečněn tu větší, tu drobnější redakční zásah. Aby bylo jasné, o čem je řeč, tak na závěr dva příklady.

*Aleš Drápal
dokončení příště*

OBSAH 3/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 744. schůze staršovstva z pondělí 10. 3. 2014	
Jaro přichází	4
Přichází nejen jaro astronomické, ale i Jaro Křivohlavý a nabízí nám...	
Pramen vody živé (J 4,5–42)	5
Z kázání J. F. Pechara na ekumenickém setkání SDM	
Branixobě	8
Opět tři ukázky z 4. ročníku této tradiční akce	
Tak trochu jiná biblická	11
Příběh Ženi	12
Co také dělá Středisko celostátních programů a služeb Diakonie ČCE	
Ekumenické setkání v Nuslích	13
Důstojné jídlo paní Ghalie	
Poděkování	15
Oprava	15
Podrobná zpráva o činnosti staršovstva	16
a to nejen v roce 2013	
Jak vznikla báseň pro bratra faráře Lud'ka Rejchrt	24
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 3/březen 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jarmila Čierná, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

